

RICHELLE MEAD

POKRVNÉ
PUTÁ

ZLATÁ L'ALIA

ĎALŠÍ PRÍBEH ZO SVETA MEGAÚSPEŠNEJ SÉRIE *UPÍRSKA AKADEMIA!*

POKRVNÉ PUTÁ

RICHELLE MEAD

je autorka týchto kníh:

séria *Upírska akadémia*

Upírska akadémia

Mrazivý bozk

Tieňom pobozkaná

Krvavý sľub

Spútané mágiou

Posledná obeť

séria *Pokrvné putá*

Pokrvné putá

Zlatá ľalia

séria *Diamantový dvor*

Diamantový dvor

Polnočný klenot

Smaragdové more

 POKRVNÉ
P U T Á

ZLATÁ L'ALIA

RICHELLE MEAD

sloart

Copyright © 2012 Richelle Mead

Translation © Gabriela Patkolová 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

ISBN 978-80-566-5999-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Richelle Mead: *Bloodlines Series, Book 2 – Golden Lily*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill, an imprint of Penguin Group (USA) Inc., New York 2012, preložila Gabriela Patkolová.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Jazyková úprava Jana Števlíková

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Môjmu krásnemu synčekovi, ktorý sa narodil v deň,
keď som dopísala túto knihu.

VÄČŠINA ĽUDÍ BY BOLA VYDESENÁ, keby ich počas nočnej búrky viedli do podzemného bunkra. Ja nie.

To, čo sa dalo vysvetliť a definovať pomocou dát, ma nevysťažilo. V duchu som si opakovala fakty a zostupovala hlbšie a hlbšie pod úroveň ulice. Bunker bol pozostatkom studenej vojny. Postavili ho v období, keď medzi ľuďmi vládlo presvedčenie, že atómové bomby cíhajú na každom rohu. Budova nad ním hlásala, že ide o veľkosklad s potrebami pre očné optiky. Na pohľad. Vôbec nenaháňala strach. A tá búrka? Obyčajný prírodný fenomén zrážky atmosférických frontov. Keď už sme pri tom, ak máte strach z búrok, tak skryť sa v podzemí je vlastne celkom rozumné riešenie.

Takže nie. Táto zdanlivo zlovestná cesta mi vôbec nenaháňala hrôzu. Celá situácia stála na racionálnych faktoch a logike. S tým si poradím. Problém však predstavoval *zvyšok* mojej úlohy.

Možno preto ma výlet do podzemia počas búrky nevyváždzal z rovnováhy. Keď väčšinu dní trávite v spoločnosti upírov a polovičných upírov, rozvážate ich na kŕmenie a tajíte ich existenciu pred zvyškom sveta... získate jedinečný pohľad na svet. Bola som svedkom krvavých súbojov upírov a videla magické kúsky, ktoré odporovali zákonom fyziky, ako ich poznám. Môj život je večný boj s vlastnou hrôzou z nevysvetliteľného a zúfalou snahou vniesť doň akú-takú logiku.

„Pozor, schod,“ varoval ma môj sprievodca, keď sme schádzali ďalším schodiskom. Všetko tu bolo z betónu – schody, steny, podlahy, strop. Drsný sivý povrch pohlcovao fluorescenčnú žiaru, čo nám osvetľovala cestu. V tom tichu takú ponurú, studenú a tajuplnú. Môj spoločník zrejme uhádol, na čo myslím. „Trochu sme to tu upravili a rozšírili. Uvidíte, keď prídeme do hlavnej časti bunkra.“

Ako inak. Schodisko nás konečne doviedlo do chodby s viacerými zatvorenými dverami. Aj tam boli steny z betónu, ale všetky dvere boli nové s elektronickou zámkom, čo svietila buď načerveno, alebo nazeleno. Zaviedol ma k druhým dverám vpravo so zámkom žiariacou nazeleno. Zrazu som vošla do úplne normálnej spoločenskej miestnosti či kuchynky, akú by ste našli v hocijakej modernej kancelárskej budove. Podlahu zakrýval zelený koberec, čo pôsobil ako zúfalý pokus o trávnik, béžové steny zasa budili ilúziu útulnosti. Na opačnom konci miestnosti stál pompézny gauč a dve kreslá so stolíkom zahádzaným časopismi. Čo bolo najlepšie, mali tam aj skrinku s drezom – a kávovar.

„Urobte si pohodlie,“ povzbudil ma sprievodca. Odhadovala som, že má približne toľko rokov ako ja, teda osemnásť, ale to páperie, čo asi malo byť bradou, ho robilo mladším. „O chvíľu po vás prídu.“

Nespúšťala som zrak z kávovaru.

„Môžem si urobiť kávu?“

„Samozrejme,“ odvetil. „Čokoľvek chcete.“

Odišiel a ja som sa fakticky vrhla k drezu. Káva už bola zomletá a vyzerala, akoby tam tiež bola od čias studenej vojny, no ak obsahovala kofeín, bolo mi to jedno. Z Kalifornie som priletela nočným letom, a hoci som mala pol dňa na oddych, stále som bola ospalá a unavená. Zapla som kávovar a prešla sa po

izbe. Časopisy boli ledabolo naskladané na kopách, tak som ich zarovнала do úhľadných stohov. Neporiadok mi liezol na nervy.

Sadla som si na gauč a čakala na kávu, dumajúc, o čom asi bude to stretnutie. Od príchodu do Virgínie som väčšiu časť popoludnia podávala alchymistom hlásenia o svojej súčasnej misii. Žijem v Palm Springs, kde sa vydávam za maturantku na súkromnej internátnej škole a dozerám na upíriu princeznú Jill Mastranovú Dragomírovú, ktorá sa musí ukrývať. Ak ju udržím nažive, uchránim jej druh pred občianskou vojnou – ktorá by určite upriamila pozornosť ľudí na neprirodzený svet číhajúci pod povrchom moderného života. Pre alchymistov to bolo životne dôležité poslanie, preto ma neprekvapovalo, že sa zaujímali, ako sa mi darí. Nezvyklé však bolo, že im nestačil telefonát. Nenapadal mi žiadny iný dôvod, prečo by si ma predvoľali do tohto zariadenia.

Stroj sa konečne vypol. Dala som si trojitú kávu, čo by malo stačiť, aby som tento večer zvládla. Preliala som si ju do papierového pohára a vtom sa otvorili dvere a vošiel muž. Takmer mi tá káva vypadla z rúk.

„Pán Darnell,“ vyhrkla som a rýchlo odložila kanvicu. Ruky sa mi triasli. „Rada... rada vás opäť vidím, pane.“

„Aj ja teba, Sydney,“ prehodil so sileným úsmevom. „Ty si ale vyrástla.“

„Ďakujem, pane,“ vykotala som, nevediac, či to myslel ako kompliment.

Tom Darnell bol starý asi ako môj otec a hnedé vlasy mal pretkané šedivými. Pribudli mu vrásky, odkedy som ho videla naposledy, a v modrých očiach sa mu zračili rozpaky, na aké som uňho nebola zvyknutá. Tom Darnell patril k vysokopostaveným alchymistom, tú pozíciu si vyslúžil svojou rozhodnosťou a nezdoľnou pracovnou etikou. Ako malá som v ňom videla

hrdinu, sebavedomého a vzbudzujúceho obdiv. Teraz sa mi zdalo, že sa ma bojí, čo mi nedávalo zmysel. Koniec koncov, to ja som bola zodpovedná za zatknutie a uväznenie jeho syna alchymistami.

„Cením si, že si merala cestu až sem,“ dodal po chvíľke nepríjemného mlčania. „Viem, že na otočku je to ďaleko, najmä cez víkend.“

„Žiadny problém, pane,“ vyletelo zo mňa. Dúfala som, že to vyznelo sebavedome. „Rada vám pomôžem s... hocičím, čo potrebujete.“ Stále som nemala ani potuchy, čo by to mohlo byť.

Pár sekúnd ma pozorne študoval, potom jemne prikývol.

„Si veľmi horlivá,“ skonštatoval. „Presne ako tvoj otec.“

Nekomentovala som to. Uvedomovala som si, že *toto* bolo myslené ako kompliment, aj keď ja som to tak nevnímala.

Tom si odkašľal.

„Tak dobre. Pustime sa do toho. Naozaj ťa nechcem obťažovať viac, ako je to nutné.“

Znovu som cítila, že je nervózny a akosi úctivo nesmelý. Prečo so mnou jedná v rukavičkách? Po tom, čo som urobila jeho synovi Keithovi, by som čakala, že bude zúriť a vyčítať mi to. Pridržal dvere a pokynul mi, aby som šla s ním.

„Môžem si vziať kávu, pane?“

„Samozrejme.“

Vyviedol ma späť na betónovú chodbu s pozatváranými dverami. Kávu som zvierala ako záchranné lano, bála som sa oveľa viac, než keď som prišla. Obišli sme niekoľko dverí, až napokon zastal pred jednými s červeným svetielkom, ale než ich otvoril, zaváhal.

„Chcem, aby si vedela... že to, čo si spravila, bolo neskutočne odvážne.“ Nedokázal sa mi pozrieť do očí. „Viem, že s Keithom ste boli... ste... priatelia a určite nebolo ľahké udať ho. Pre mňa je

to dôkaz, aká si oddaná svojmu poslaniu – a to môže byť ťažké, keď sa do toho primiešajú city.“

S Keithom sme neboli priatelia ani teraz, ani vtedy, ale chápa-la som, prečo si to Tom myslí. Keith u nás strávil celé leto a ne-skôr sme spolupracovali v Palm Springs. No udať ho za jeho zločiny vôbec nebolo ťažké. V skutočnosti som si to užívala. Pri pohľade na zroneného Toma som si však netrúfla šplechnúť mu niečo také do tváre.

Preglgla som.

„Áno. Naša práca je dôležitá, pane.“

Smutne sa pousmial.

„Áno. To jednoznačne je.“

Na dverách bola bezpečnostná elektronická zámka. Tom na-tukal desaťčíselný kód a zámka súhlasne cvakla. Otvoril a ja som ho nasledovala dnu. V slabo osvetlenej strohej miestnosti postá-vali tri osoby, takže nič iné som si nevšimala. Okamžite mi bolo jasné, že sú to alchymisti. Inak by tu nemali čo robiť. Prirodze-ne, rozoznať sa dali aj vďaka typickému znameniu, podľa kto-rého by som ich identifikovala aj na rušnej ulici. Oblečení boli formálne a v neutrálnych farbách a na ľavom líci mali vytetova-nú zlatú ľaliu. Naša spoločná uniforma. Ako tajná armáda, čo sa zakráda v tieňoch ľudských spolupútnikov.

Držali písacie podložky a civeli na jednu zo stien. Až vtedy mi došlo, na čo slúži tá miestnosť. Cez okno v stene bolo vid-no do susednej, oveľa lepšie osvetlenej cimry.

A v nej bol Keith Darnell.

Rozbehol sa k sklu, čo nás oddeľovalo, a búšil doň. Srdce mi poskočilo ako splašené a vystrašene som cúvla. Bola som si istá, že ide po mne. Až po chvíľke som si uvedomila, že ma nevidí. Trochu som sa uvoľnila. Ale iba trochu. To okno bolo jednosmerné zrkadlo. Pritlačil sa naň a cloniac si dlaňami oči

zúfalo pátral po tvárach, o ktorých vedel, že sú tam, hoci ich nevidel.

„Prosím! Prosím!“ vrieskal. „Pustite ma! Pustite ma von!“

Vyzeral o čosi neupravenejšie, než keď som mu dávala zbohom. Vlasy mal strapaté a už na pohľad mi bolo jasné, že za ten mesiac, čo sme sa nevideli, si ich nestrihal. Na sebe mal obyčajnú sivú kombinézu, akú nosia väzni či psychiatrickí pacienti. Pripomínala betón v chodbe. Najviac ma však upútal zúfalý, zdesený pohľad jeho očí – teda jedného oka. O druhé prišiel pri upírom útoku, ktorý som pomohla zosnovať. Nikto z alchymistov to netušil. Rovnako ako to, že Keith znásilnil moju staršiu sestru Carly. Pochybujem, že by ma Tom Darnell pochválil za „horlivosť“, keby vedel o mojom pomstychtivom akte. Pri pohľade na Keithov zúbožený stav mi ho prišlo trochu ľúto. No mrzelo ma to najmä kvôli Tomovi, ktorému sa v tvári zračila nefalšovaná bolesť. Nič z toho, čo som spravila Keithovi, som však neľutovala. Ani to zatknutie, ani to oko. Skrátka, Keith Darnell bol zlý človek.

„Keitha dozaista poznáte,“ prihovorila sa mi alchymistka. Sivé vlasy mala vypnuté do pevného uhladeného drdola.

„Áno, madam,“ odvetila som.

Viac som nestihla povedať, lebo Keith začal trieskať do skla s novou vervou.

„Prosím! Myslím to vážne! O čokoľvek vám ide, urobím hocičo. Poviem hocičo. *Uverím* hocičomu. Len ma tam už neposielajte!“

S Tomom sme sa strhli, ale ostatní to sledovali s absolútnym pokojom a nezaujato si čosi značili do notesov. Žena s drdolom sa opäť pozrela na mňa, akoby nás nič neprerušilo.

„Mladý pán Darnell strávil nejaký čas v jednom z našich nápravno-výchovných zariadení. Poľutovaniahodné, ale nevyhnutné. Obchodovanie s nelegálnym tovarom je zločin, no kolaborácia

s upírmi je neodpuštitelná. On síce *tvrdí*, že s nimi nič nemá... lenže, tým si nikdy nemôžeme byť úplne istí. Aj keby hovoril pravdu, vždy je tu riziko, že neskôr by jeho prehrešok prerástol do čohosi horšieho – nielen do kolaborácie s morojmi, ale aj so strigojmi. Zasiahli sme, aby sme mu zabránil nabrať zlý smer.“

„Ide o jeho vlastné dobro,“ zdôraznil tretí alchymista. „Preukazujeme mu službu.“

Obliala ma hrôza. Alchymisti tu boli na to, aby ľudí chránili pred existenciou upírov. Verili sme, že sú to neprírodné tvory, ktoré by sa k ľuďom nemali ani priblížiť. Najväčšiu starosť nám robili strigoji – zlí, krvilační upíri –, ktorí si dokázali ľudí pripútať prísľubom nesmrteľnosti. Aj na mierumilovných morojov a ich polovičných ľudských druhov dampírov sme nazerali s nedôverou. S oboma sme často spolupracovali. A hoci nás odmala učili pristupovať k nim s pohrdaním, neodškriepiteľným faktom bolo, že sa našli aj alchymisti, ktorí sa s morojmi a dampírmami nielenže skamarátili... ale ich aj mali naozaj radi.

Najbláznivejšie na tom bolo, že Keith – napriek obchodovaniu s ich krvou – bol asi tým posledným, koho by som podozrievala z lásky k upírom. Viackrát mi dal jasne najavo, ako ich neznáša. Ak by si niekto zaslúžil, aby ho obvinili zo spolčovania sa s upírmi...

... no, bola by som to ja.

Slova sa ujal ďalší z alchymistov, muž so zrkadlovkami zastrčenými za golierom.

„Vy, slečna Sageová, ste pozoruhodný príklad človeka, ktorý s *nimi* úzko spolupracuje a zachováva si objektivitu. Vaša oddanosť neušla pozornosti ani tých vyššie postavených.“

„Ďakujem, pane,“ zamrmlala som v rozpakoch. V duchu som počítala, koľkokrát už dnes prišla na pretras moja „oddanosť“. Aký rozdiel oproti situácii, v ktorej som bola pred pár

mesiacmi, keď som sa zaplietla do napomáhania dampírskej utečenke. Neskôr sa dokázalo, že je nevinná, a moje skutky pripísali „kariérnym ambíciám“.

„A,“ pokračoval okuliarnik, „vzhľadom na vašu skúsenosť s pánom Darnellom vás považujeme za najpovolanejšiu osobu na poskytnutie svedectva.“

Zasa som sa zamerala na Keitha. Celý čas vrieskal a trieskal do skla. Ostatným sa darilo nevšimáť si ho, tak som to skúsila tiež.

„Akého svedectva, pane?“

„Zvažujeme, či ho vrátiť späť na prevýchovu,“ vysvetlila žena so sivým drdolom. „Dosiahol tam ohromný pokrok, ale niektorí majú pocit, že by sme sa mali uistiť, či sme úspešne vykorenili akúkoľvek možnosť obnovenia jeho vzťahov s upírmi. Pre každý prípad.“

Ak bolo Keithovo súčasné správanie „ohromným pokrokom“, nedokázala som si predstaviť, čo by bolo nedostatočným.

Okuliarnik si nachystal pero.

„Na základe toho, čoho ste boli svedkom v Palm Springs, slečna Sageová, čo si myslíte o vzťahu pána Darnella s upírmi? Bolo spolčovanie, ktoré ste videli na vlastné oči, natoľko vážne, aby si vyžadovalo ďalšie preventívne opatrenia?“ Predpokladám, že „ďalšie preventívne opatrenia“ boli synonymom ďalšej prevýchovy.

Zatiaľ čo Keith neprestával lomoziť, všetky oči v miestnosti spočívali na mne. Kým alchymisti s notesmi na mňa hľadeli s akademickou zvedavosťou, Tom Darnell sa viditeľne potil a sledoval ma so strachom a s netrzeplivosťou. Asi to bolo pochopiteľné. Osud jeho syna bol v mojich rukách.

Pri pohľade na Keitha sa vo mne bili protichodné pocity. Nie lenže sa mi protivil – nenávidela som ho. Veru nebolo veľa ľudí,

ku ktorým by som cítila takú zášť. Nedokázala som mu odpustiť, že ublížil Carly. Navyše, nikdy nezabudnem, čo urobil mne a ostatným v Palm Springs. Očierňoval ma a spravil mi zo života peklo, aby ututlal svoje krvavé kšefty. K upírom a dampírom, o ktorých sme sa mali starať, sa správal tak otrasne, až som pochybovala, kto je ozajstné monštrum.

Netušila som, čo sa udialo v nápravno-výchovnom ústave. Súdci z Keithovej reakcie to tam muselo byť dosť zlé. Malá časť mňa by alchymistom rada odporučila, aby ho poslali späť, nech dlhé roky ani len neuzrie denné svetlo. Jeho zločiny si zasluhovali tvrdý trest – a predsa, nebola som si istá, či práve *tento*.

„Som... presvedčená, že Keith Darnell je skorumpovaný,“ vyhlásila som napokon. „Je sebecký a bez chrbtovej kosti. Neberie ohľad na druhých a bez mihnutia oka ublíži komukoľvek, len aby dosiahol svoje. Neštíti sa klamať, podvádzať ani kraďnúť.“ Zaváhala som. „Ale... nemyslím si, že je zaslepený upíromi. Nepostrehla som, že by sa s nimi zblížil, a nepredpokladám, že by sa s nimi v budúcnosti spolčil. Ale keď už sme pri tom, podľa mňa by v budúcnosti nemal vykonávať alchymistické povolanie. Či ho zatvoríte, alebo mu dáte iba podmienku, je na vás. Svojimi skutkami preukázal, že naše poslanie neberie vážne, ale zapríčinila to jeho sebastrednosť, nie to, že by ho neprirodzene *prítahovali* upíri. Skrátka je iba... no, budem úprimná, darebák.“

Nastalo ticho, teda ak si odmyslím šialený škripot pier alchymistov. Odvážila som sa zaškúliť na Toma. Bála som sa, čo uvidím, keďže som práve totálne znemožnila jeho syna. No prekvapujúco sa mi zdalo, že mu... odľahlo. A bol vďačný. Vlastne, mal slzy v očiach. Pozrel sa mi do očí a perami naznačil *ďakujem*. Neuveriteľné. Práve som vyhlásila Keitha za hroznú ľudskú bytosť, no jeho otca to netrápilo. Hlavne, že som jeho syna neobvinila zo spolčovania sa s upíromi. Zrejme by mi poďakoval,

aj keby som ho označila za vraha, ak by to znamenalo, že sa ne-zbližuje s netvormi.

Hnevalo ma to. Donútilo ma to znovu si klásť otázku, kto sú ozajstné monštrá. Skupinka, ktorú som nechala v Palm Springs, mala stonásobne vycibrenejšie mravné zásady ako Keith.

„Ďakujem, slečna Sageová,“ uzavrela to žena so sivým drdolom, keď dopísala. „Veľmi ste nám pomohli, pri rozhodovaní to určite vezmeme do úvahy. Už môžete ísť. Na chodbe vás čaká Zeke, vyprevadí vás von.“

Strohé prepustenie. Pre alchymistov také typické. Efektívne. K veci. Slušne som im kývla hlavou na rozlúčku, naposledy som sa obzrela na Keitha a otvorila dvere. Len čo sa za mnou zatvorili, na chodbe sa rozhostilo milosrdné ticho. Už som ho nepočula.

Ukázalo sa, že Zeke je alchymista, ktorý ma sem priviedol. „Hotovo?“ spýtal sa.

„Tak sa zdá,“ zamrmlala som, stále v miernom úžase nad tým, čo sa práve odohralo. Už mi bolo jasné, že tie hlásenia o situácii v Palm Springs jednoducho prišli alchymistom vhod. Bola som poruke, tak prečo sa nestretnúť osobne? Nebolo to nevyhnutné. Skutočným dôvodom môjho výletu na opačný koniec krajiny bolo toto – návšteva Keitha.

Kráčali sme chodbou a vtom ma upútalo niečo, čo som predtým nepostrehla. Jedny dvere boli zabezpečené oveľa lepšie ako miestnosť, z ktorej som práve vyšla. Okrem svetielok a elektronickej zámky tam bola aj čítačka kariet. Navyše boli zahasrované závorou. Nič supermoderné, ale zjavne to malo udržať to, čo bolo za dverami, dnu.

Mimovoľne som zastala a obzerala si dvere. Po chvíľke som sa pohla. Radšej som sa nič nepýtala. Dobrí alchymisti nekladú otázky.

Zeke si to všimol a zastal. Pozrel sa na mňa, potom na dvere a zasa na mňa.

„Chceli... chceli by ste vidieť, čo je za nimi?“ Očami šibol k miestnosti, z ktorej som vyšla. Vedela som, že je iba poskok, a očividne sa bál problémov, zároveň som však vycítila dychtivosť prezrádzajúcu jeho nadšenie z tajomstiev, ktoré strážil, tajomstiev, o ktoré sa nemohol podeliť s ostatnými. A ja som nepredstavovala hrozbu.

„To závisí od toho, čo tam je.“

„Dôvod, prečo robíme, čo robíme,“ vyhlásil záhadne. „Presvedčte sa a pochopíte, prečo sú naše ciele také dôležité.“

Rozhodol sa to risknúť. Priložil kartu k čítačke a natukal niekoľkomiestny kód. Keď svetielko na dverách zozelenelo, odsunul závoru. Tak trochu som čakala ďalšiu slabosvetlú miestnosť, ale vnútri bolo také jasno, až mi skoro spálilo oči. Musela som si ich zatieniť rukou.

„Terapia svetlom,“ vysvetlil Zeke ospravedlňujúco. „Viete, ako keď ľudia v krajinách s nedostatkom slnečných lúčov používajú horské slnko. Sú to rovnaké lúče. Dúfame, že z takých ako *on* to opäť urobí ľudí – alebo ich to aspoň odradí od toho, aby sa považovali za strigojov.“

Najskôr som bola príliš ohúrená, takže som nepochopila, čo tým myslel, no potom som na opačnom konci miestnosti zazrela celú so železnými mrežami namiesto dverí. Aj tie boli zabezpečené čítačkou a elektronickou zámkom. Pri pohľade na muža za mrežami mi to prišlo prehnané. Bol starší odo mňa, dvadsiatnik, ak by som mala hádať, a vyzeral tak zúbožene, že Keith bol popri ňom ako zo škatuľky. Vycivený na kosť sa chúlil v kúte a predlaktami si chránil oči pred svetlom. Ruky a nohy mal spútané a očividne sa nikam nechystal. Keď sme vošli, odvážil sa na nás zažmúriť, čím si trochu odhalil tvár.

Striaslo ma. Bol to človek, no výraz mal ľadový a zlostný ako všetci strigoji, ktorých som kedy videla. Oči mal sivé, pohľad šelmy. Bezcitnej. Ako vrahovia bez štipky empatie.

„Doniesol si mi večeru?“ zavrčal predstierane chrapľavým hlasom. „Pekné dievčatko. Chudšie, než aké mám rád, ale jej krv bude isto lahodná.“

„Liam,“ otrávene odvrkol Zeke. „Vieš, kde nájdeš večeru.“ Ukázal na nedotknutú tácku s jedlom, ktoré už dávno vychladlo. Kuracie nugetky, fazuľka a koláčik. „Takmer neje,“ vysvetlil mi Zeke. „Preto je taký chudý. Trvá na tom, že chce krv.“

„Kto... čo je to?“ vykoktala som. Nedokázala som od neho odtrhnúť pohľad. Hlúpa otázka. Liam bol nepochybne človek a predsa... na jeho zjave mi čosi nesedelo.

„Skorumpovaná duša, ktorá sa túži stať strigojom,“ prezradil Zeke. „Strážcovia ho načapali, ako slúži tým netvorom, a priviedli ho k nám. Snažili sme sa ho rehabilitovať, no bez úspechu. Stále verklíkuje, akí sú strigoji úžasní, ako sa k nim raz vráti a všetci za to zaplatíme. Zatiaľ aspoň predstiera, že je jedným z nich.“

„Ale čo!“ zasipel Liam s lišiackym úškrnom. „Ja *budem* jedným z nich. Odmenia ma za vernosť a utrpenie. Prebudia ma a stanem sa takým mocným, že si to nedokážete predstaviť ani v tých svojich trápnych smrteľníckych snoch. Budem žiť naveky. Prídem si po vás – vás všetkých. Vyciciam vám krv a vychutnám si každú kvapku. Vy alchymisti ťaháte za nitky a myslíte si, že vládnete všetkému. Ale nenamýšľajte si. Nič neriadite. Nie ste *nič*.“

„Vidíte?“ prehodil Zeke, krútiac hlavou. „Patetické. Takto by sme dopadli, ak by sme nerobili svoju robotu. A rovnako by mohli skončiť aj ďalší ľudia – predať dušu za prázdny prísľub nesmrteľnosti.“ Prežehnal sa malým krížikom na ramene a ja som

ho napodobnila. „Chodím sem nerád, ale občas... občas je dobré pripomenúť si, prečo treba udržať morojov a ostatných v tajnosti. Aj to, prečo by sme sa s nimi nemali spolčovať.“

Vedela som, že je obrovský rozdiel v tom, ako pristupujú k ľuďom moroji a ako strigoji, no v Liamovej prítomnosti som nedokázala sformulovať jediný argument. Úplne ma vyviedol z miery – a vydesil. Stotožnila som sa s každým Zekovým slovom. Proti tomuto bojujeme. Túto nočnú moru nesmieme dopustiť.

Nevedela som, čo povedať, ale Zeke ani nič nečakal.

„Podte, ideme,“ vyzval ma a na Liama vyštekol: „A ty sa radšej najedz, lebo do rána už nič iné nedostaneš. Je mi jedno, aké je to studené alebo tvrdé.“

Liam prižmúril oči.

„Čo ma je po ľudskom žrádle! Čoskoro budem popíjať božský nektár. Na perách pocítim tvoju teplú krv, tvoju aj tejto krásky.“ Z jeho rehotu ma striasalo viac ako z Keithovho vreskotu.

Rehlil sa, kým ma Zeke neodviedol von a nezatvoril za nami. Stála som v chodbe úplne otupená. Zeke si ma znepokojene premeral.

„Mrzí ma to... asi som vám to nemal ukazovať.“

Pomaly som pokrútila hlavou.

„Nie... máte pravdu. Mali by sme to vidieť, aby sme pochopili, čo robíme. Vedela som o tom... ale netušila som, že je to až takéto strašné.“

Snažila som sa myslieť na bežné záležitosti a vymazať si ten horor z pamäti. Hľadela som na svoju kávu. Ani som si z nej neodpila, už bola vlašná. Vystrúhala som grimasu.

„Môžem si ešte doliať, než pôjdeme?“ Potrebovala som štipku normálnosti. Niečo ľudské.

„Iste.“